

[Lynnerup Nielsen.]

det finder vi er en altfor lang tid, ligesom vi ikke finder det rimeligt, at den pågældende skal have pligt til yderligere at fortsætte et halvt år, såfremt det kan påregnes, at skibet vil komme til en havn, hvorfra hjemrejsen vil være billigere for rederen. Vi finder det heller ikke rigtigt, at staten skal være med til at bære udgifter til en sømands hjemrejse, som absolut bør påhvile rederen.

Til § 28 foreslår vi, at det sidste afsnit udgår. Det drejer sig om, at sygeforsikringen i fremtiden vil komme til at udrede de udgifter, der er forbundet med en sygeforsikret sømands eventuelle sygdom. Disse har efter den gældende lov hidtil været afholdt af rederen.

Vi foreslår derefter, at §§ 49 og 50 udgår. Jeg tror ikke, loven tager nogen skade af at undvære de særlige formaninger, der findes her om, at skibsføreren skal behandle sine underordnede sømmeligt, og at enhver skal opføre sig sømmeligt, ædrueligt og fredeligt og følge forskrifter, og at en sømand, der modtager en ordre, skal give tydeligt svar på, at han har forstået ordren. Det er et væld af ord ligesom bestemmelserne om, at en sømand skal adlyde, vise omsorg og udføre sin tjeneste med omhu og påpasselighed o. s. v. Mon ikke sådanne formaninger virker irriterende på voksne søfolk, der skal udføre deres arbejde på søen? Jeg tror, at disse paragraffer udmærket kan undværes og ligge udenfor, hvad der bør indeholdes i en virkelig sømandslov.

Til § 51 foreslår vi et nyt afsnit 4, som går ud på, at når et skib ligger i havn eller på ankerplads, skal sømanden have ret til at gå i land, og at skibsføreren, når det er påkrævet og sømanden forlanger det, skal sørge for, at der skaffes bådforbindelse med land uden udgift for sømanden. Vi finder, at dette afsnit i lovforslaget er for uklart og valent i selve affattelsen, idet der skal tages hensyn til omkostningerne og andre omstændigheder, og om det med rimelighed kan siges, at sømanden bør komme i land. Det kan vist blive temmelig vilkårligt, om mandskabet overhovedet kommer til at udnytte retten til at komme i land fra en eller anden ankerplads.

Vi foreslår, at § 52 udgår. Vi mener ikke, at en skibsfører bør kunne lade en sømand afhente ved politiets hjælp. Vi mener, at sådanne metoder hører en svunden tid til og ikke hører hjemme i en sømandslov.

§§ 60 og 61 foreslår vi ligeledes skal udgå. Det er paragraffer, der drejer sig om anvendelse af magtmidler. Er et skib i fare, vil en sømand ganske naturligt, også i egen inter-

esse, gøre sit bedste, gøre alt, hvad han formår, for at klare enhver given situation.

Hele kapitel 4, der i en række paragraffer omhandler disciplinbod, foreslår vi skal udgå af lovforslaget. Det drejer sig om straffebestemmelser med domsafsigelser af et navn, hvor skibsføreren jo altid er formand. De forseelser, der nævnes — ialt 9 —, er alle forseelser, som efter al anden lovgivning her i landet ikke kan straffes på andre arbejdspladser. Disciplinbod er en uretfærdighed, ikke blot fordi den afviger fra, hvad der under andre arbejdsforhold er gældende, men også fordi den vender sig ensidigt mod den ene part, nemlig arbejderen, medens tilsvarende handlinger fra arbejdsgiverens side ikke kan straffes.

Endelig foreslår vi, at §§ 75 og 78 udgår, da de er udløbere af straffebestemmelser, der følger af kapitel 4 om disciplinbod.

Jeg skal slutte med at anbefale tingets medlemmer at stemme for de af mig stillede ændringsforslag. Skulle disse imidlertid ikke blive vedtaget — vi har jo nogen erfaring derfor —, vil mit parti stemme for de ændringsforslag, som er stillet af ministeren og tiltrådt af flertallet, ligesom vi vil stemme for ændringsforslagene nr. 3 og 6, der er stillet af et mindretal, således som det fremgår af betænkningen, fordi vi mener, at disse ændringer trods alt, selvom de ikke er tilstrækkelige, alligevel vil betyde en forbedring af det foreliggende lovforslag.

Qvist Hansen: Som ærede medlemmer sikkert allerede har set i betænkningen, har de socialdemokratiske medlemmer af udvalget tiltrådt de af ministeren stillede og af udvalget tiltrådte ændringsforslag. Men vi har dog i betænkningen villet gøre den bemærkning, at det ikke er med ublandet glæde, vi er gået med til disse ændringer. Vi har nævnt § 28, der efter vor mening ubestridelig betyder en forringelse i forhold til den nugældende sømandslov. Den betyder en forringelse ikke alene for de sygekasser, der skal betale udgifterne, men også — og en endnu større forringelse — for de søfolk, der kommer ind under denne paragraf. Det er en forringelse, som man ikke i første omgang har været opmærksom på, og under de forhandlinger, der er ført, har sygekassernes ledelse da også loyalt sagt, at den merudgift, der eventuelt kan blive tale om for dem, ikke er værre, end at de nok kommer over det, men samtidig har sygekassernes ledelse været enig med os i, at forringelsen af den nugældende § 28 vil være betydeligt værre for søfolkene end den ekstraudgift, der pålægges sygekasserne.